

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

DUBEN 2012

VLADIMÍR KRATINA

zkouší roli Toma ve hře Niny Mitrović

Tahle postel je příliš krátká aneb Jen fragmenty

Premiéra

Nina Mitrović TAHLE POSTEL JE PŘILÍŠ KRÁTKÁ ANEB JEN FRAGMENTY

(This bed is too short or just fragments)

„Všichni ti lidé mají někde schovaná křídla,
ale jsou opravdu na létání?“

Překlad: **Jana Alfabet a Cindlerová a Hasan Zahirović**

Režie: **Martin Čičvák**

Dramaturgie: **Roman Císař, Vladimír Procházka**

Scéna: **Tom Ciller** / Kostýmy: **Nina A. Stillmark**

Hudba: **Petr Kofroň**

Hrají: **Vladimír Kratina, Lucie Žáčková, Matěj Dadák, Dana Černá,
Lenka Skopalová, Jan Hájek, Dana Marková.**

Předpremiéry 3. a 4. dubna / Premiéra 12. dubna 2012

Lucie Žáčková
foto ze zkoušky

Hra způsobem scénického psaní klade důraz spíše na sociální gesto a mikroanalýzu vztahů (každodennost, rodina, pár) než panoramatické události a konflikty doby. V dobrém smyslu slova nám může připomenout někdejší divadelní proud, který vešel ve známost jako *divadlo každodennosti*.

Základním koloritem hry je pokleslá provinciálnost, rutina životů zbařených takřka jakékoli perspektivy. Ponejvíc patrné (a aby bylo vůbec únosné, autorkou značně hyperbolizované) je tu téma osamělosti, nedůstojnosti a neúcty, odcizení, ztráty respektu člověka k člověku (viz samotný název – člověk doslova „skončí“ na příliš krátké posteli), které je umocněno použitou dramatickou formou

montáže fragmentů: simultánní scéně tu odpovídá v časové dimenzi paralelní vedení příběhů, které se prolínají a mezi nimiž je přirozeně jistá souvislost. Nejsou konkrétně pospojovány do jedné situace, ale v podobě samostatných vztahů k tomu samému tématu.

Neméně patrné a stejně důležité je pro hru téma touhy po změně; vnáší totiž do její vesele depresivní atmosféry každodennosti dimenzi naděje a řekněme – mírného optimismu. Nositelem této naděje je paradoxně člověk, který se loučí se životem, a s ním mladá nerozhodná žena, která se nechá „infikovat“, doslova nabít jeho nebojácným postojem, a snad, možná někdy, dospěje k rozhodnutí. Konečně ve stejném duchu lze chápat mikropříběh Člověka Slunečnice, který je sice nenápadný, ale o to víc pro hru důležitý. Onen Člověk Slunečnice (*vlastně jen jeho hlas, ale ani ten možná není jeho* – jak jej stručně charakterizuje autorka) prezentuje nás všechny, naši touhu po intimitě, a i když je jeho příběh smutný, nepřestává hledat své štěstí. A tak ukazuje, na rozdíl od těch, kteří lásku nenacházejí, že láska existuje.

V rozhovoru pro březnové Činoherní čtení autorka mj. říká: ...*Ve středu mé práce je člověk a jeho otázka: „Jak to jen žiju ten život?“* Tímhle tázáním je nám moc blízka, poněvadž v Činoherním klubu se klade tatáž prostá otázka od samého vzniku tohoto divadla.

(rc)

Představujeme

Dana Marková

Sestřička ve hře Niny Mitrović
*Tahle postel je příliš krátká
aneb Jen fragmenty*

Milá Dano, v loňském roce jste promocií ukončila studium na DAMU. Hrála jste v Městském divadle v Kladně a také jste s Irenou Pavlaskovou natáčela ve filmu *Zemský ráj to na pohled*. Nyní účinkujete v Divadle Na zábradlí, hraje a zpíváte v Rubínu. V jaké roli jste se na jevišti dosud cítila nejlépe?

Po škole pro mě byly dvě role stěžejní pro rozhodnutí zůstat v divadelním světě: role Mašle (*Portugálie*) v režii Daniela Špinara v Městském divadle v Kladně a role Marianny (*Tartuffe Games*) v režii Jana Friče v Divadle Na zábradlí. Cítím se v nich, protože jsem cítila, jak cítí režisér, a on zase, co cítím já...

Co patří k vašim největším diváckým zážitkům?

Velmi zajímavým počinem pro mě bylo představení *Antigone* v režii Friederika Hellera v divadle Schaubühne v Berlíně (kde jsem byla na stáži). Podařilo se tu smazat hranici mezi jevištěm a hledištěm a my diváci levitovali s herci ve společném prostoru. Pompézní byl také hudební doprovod, kterému vévodil rytmus bubnů.

Ve hře Niny Mitrovic zkoušíte roli zdravotní sestry. Byla vaší původní profesí zdravotní laborantka, jak se píše na internetu?

Ano, mám střední zdravotnickou školu a chtěla jsem jít dál studovat hematologii. Nastane-li někdy divadelní bezvětrí, vyperu si plášť, udělám atestaci a budu opět pozorovat ten mikroskopický svět, jen na jiném místě...

Petr Křiváček

Lékař ve hře
Tennesseeho Williamse
Tramvaj do stanice Touha

Milý pane Křiváčku, vyrůstal jste v muzikantské rodině, učil jste se na housle, na příčnou flétnu. Když jste byl členem Divadla J. K. Tyla v Plzni, řekl jste: „Nechci se rouhat, ale do dneška mi hudba dává víc než divadlo. Divadlo je sice krásné, ale vyjadřuje se slovem a pohybem, což se vyjadřuje každý smrtelník.

Ale muzika je něco navíc a kdo ji chce pěstovat profesionálně, musí mít dar od Boha a stojí ho to velmi mnoho technického úsilí, neb každá nepřesnost a falešnost je slyšet.“ Uplynulo od té doby téměř dvacet let. Zůstává to i dnes vašim vyznáním?

Já proti tomu nic nemám ani po těch letech.

Jistě se váš vztah k hudbě odráží i v herectví?

Nevím, jestli mi muzika při hraní vyloženě pomáhá. Ale mnohokrát jsem ji v činohře využil. Hrál jsem na housle, na flétnu, na kytaru a nemusel jsem mít žádného 'doubla', vždycky jsem to živě provedl na nástroji. Dokonce jsem se ve *Strakonickém dudákovi* v Hradci Králové naučil dvě písničky na dudy.

Také jste hrál v operetě...

Byl jsem v angažmá v Karlových Varech, když mě Petr Novotný oslovil, jestli bych si v Plzni zahrál s Jindřiškou Crhovou Simonovu hru *Každý má svého Leona*. Není to vyloženě opereta, spíš muzikál, jen ve dvou lidech. Inscenace začínala tím, že já-dirigent řídím na jevišti živý orchestr. A i když oni by to zahráli i beze mě, měl jsem z toho pěkný pocit.

Měl jste příležitost pracovat s vynikajícími režiséry. S jedním z nich, s Janem Grossmanem, jste se setkal v Západočeském divadle v Chebu koncem 70. let.

Naprostu náhodně. A chvíličky. Hostoval jsem v Chebu za onemocnělého kolegu v Boučkově hře o Valdštejnovi. S panem Grossmanem jsem se setkal ve zkušebně, na deset minut, ale přesto musím říct, že to byl zážitek. On se specificky vyjadřoval a já přemýšlel, bůhvíjakým způsobem mě k roli povede. Začal perfektně: „Víte, ten Ochsensterna je na tom švédském dvoře a tam je spousta všelijakých lidiček a všelijakých intrik – a von ty volejovky tak nemá rád!“

Jak myslí ty „volejovky“?

Použil takový příměr pro vládu, ministerského předsedu a jeho ministry – to jsou ty „volejovky“, které se mu snaží podbízet a dělají různé machinace.

Jak jste později vnímal práci s Otomarem Krejčou v Divadle za branou II. a III.?

Člověk musel naprosto důvěřovat tomu, co po něm Otomar Krejča chce. Pro mě byl zážitek poslouchat, jak rozebírá text. Už jsem byl tehdy po padésátce – tedy žádný zajiček – a pořád to pro mě bylo nesmírně poučné. Když mu divadlo v roce 1994 zavřeli, odešel jsem do Mladé Boleslavi a mohl pracovat s Jaromírem Pleskotem – mým profesorem z AMU.

Od vašeho absolutoria v roce 1964 až do roku 1993 jste hrál v mimopražských divadlech. Jaké vám dávala možnosti?

Oblastní angažmá měla tu výhodu, že v nich hostovali významní režiséři a já jsem s nimi zkoušel velké role. S Ladislavem Smočkem jsem se potkal asi před dvaceti lety, když v Plzni režíroval Horváthovy *Povídky z Vídeňského lesa*. Hrál jsem Hierligera Ferdinanda.

V Činoherním klubu dnes hraje Lékaře v *Tramvaji do stanice Touha*. Čím Vás inscenace Ladislava Smočka zaujala?

Já jsem přišel na poslední chvíli, zkoušel jsem asi čtrnáct dní, protože moje role hru v podstatě končí. Ale co jsem mohl, seděl jsem v hledišti. Myslím si, že obsazení je skvělé a všichni hrají víc než na sto procent. Bavilo mě se na to koukat.

Václav Šanda

Mladík ve hře
Tennesseeho Williamse
Tramvaj do stanice Touha

Milý Václave, jako student čtvrtého ročníku herectví na DAMU hraje v této sezoně ve školním divadle DISK. Jakými rolami budete absolvovat a jaké je téma vaší diplomové práce?

Mou absolventskou rolí se stal Host Manfréd Neugebauer ve hře Olivera Bukovského *Hosté* v režii Štěpána Pácla. Spolupráce se Štěpánem Páclm byla výjimečná. Nenásilně mě na-

vedl nahlížet na figuru jinak, než jsem byl do té doby zvyklý. Rozhodně se nestalo to, že by pro mě byla premiéra koncem zkoušení.

Dále hrají Posla v Euripidově *Médeie*, Karpa Karasova v Ostrovského *Lese* a Johna Cartera ve Fordově *Čarodějnicí z Edmontonu*.

Pro svou diplomovou práci jsem si vybral téma: Herec a režisér. Rád bych v něm zrekapituloval své zkušenosti, které jsem posbíral na DAMU nebo v Činoherním klubu.

Odkud vedla vaše cesta na DAMU a k profesionálnímu divadlu?

Vystudoval jsem osmileté církevní gymnázium v Bohosudově. Během studia jsem navštěvoval ochotnický spolek v Krupce pod vedením paní Jany Urbanové. Zde jsem měl možnost si zahrát Augusta juniora v Kohoutově hře *August, August, August*.

Důležité pro mě bylo setkání s panem Pavlem Kikinčukem, který se se svou ženou nabídl, že mě bude připravovat na přijímací zkoušky na DAMU. Díky jejich pomoci jsem byl přijat.

Co doposud patří k vašim nejsilnějším diváckým zážitkům?

Pokud mám volný večer, neváhám ani chvilku a vždy se jdu na nějaké představení podívat. Spolužáci mi říkají, že jsem blázen. Za čtyři roky, co studuji v Praze, jsem viděl 320 inscenací. Z toho nejraději vzpomínám na inscenace *Strýček Váňa* a *Platonov je darebák* v Divadle Na zábradlí, *Mikve* v Národním divadle nebo na *Osiřelý západ* a *Boha masakru* v Činoherním klubu.

Zuzana Vojtíšková

Sestra ve hře Tennesseeho Williamse *Tramvaj do stanice Touha*

Milá Zuzano, na podzim jste se poprvé ocitla na jevišti Činoherního klubu. Jaké je vaše povolání? Jak došlo k tomu, že tu hrajete, a jak se v divadle a na jevišti cítíte?

Již osm let pracuji ve školství. Jak došlo? Krásná náhoda... :-). V divadle se cítím úžasně, na jevišti též. S takovou báječnou „partou“ skvělých herců to přeci jinak nejde :-). Zdraví a děkuje Zuzana

Jan Triebenekl

Ladič ve hře Martina Čičváka *Kukura*

Milý pane Triebenekle, váš život je spojený s Konzervatoří Jana Deyla a střední školou pro zrakově postižené. Co pro vás tato konzervatoř znamená?

Vystudoval jsem oba obory – ladění i konzervatoř – a tak mi škola dala dobrý základ do života: měl jsem šanci se srovnat se životem zrakově postižených, dokážu si představit,

jaké potřeby a možnosti mají, a coby kantor se jim snažím předávat to, co umím, aby také našli uplatnění.

Od kdy jste ladičem klavíru v Činoherním klubu?

Už je to několik let zpátky. Ladil jsem klavír pro Petra Skoumala v pořadu *S úsměvem idiota atd.*

Oblíbil jste si písně Petra Skoumala a Jana Vodňanského?

Jejich jména jsou spjata i s mými dětmi. *Kdyby prase mělo křídla* u nás znělo poměrně často. A vtipný text songu *Naše pračka Zanussi* se člověku vřeje do paměti a dokáže si ho pobrukovat i během dlouhé doby.

A náš klavír – drží se ještě ve formě?

Klavír – na rozdíl od houslí – čím je starší, tím více je s ním problémů. Podobně jako s člověkem. Ale ještě stále je ve formě na té bázi, že je možné na něj hrát. Snažím se pro to leccos udělat.

V představení *Kukura* jako ladič klavíru také vystupujete. Jak se na jevišti cítíte?

Já se necítím být hercem, protože k tomu nemám dispozice, na druhou stranu je faktem, že musím postupovat podle přání režiséra a být schopen uzpůsobit nejen intenzitu zvuku nástroje, ale třeba i to v jakých okamžicích ladění není vhodné, aby nerušilo děj a neunikla pointa. Pro mě je to nevhodný okamžik, kdy mohu být součástí nějakého dalšího celku.

Je to zajímavá spojitost mezi činoherním pojetím díla a včleněním dalších motivů, protože jako tu může existovat reprodukováná a živá hudba, může existovat něco, co se na hudbu teprve připravuje – a to je ladění, bez kterého by hra na nástroj nezněla dobře.

Oslovila vás některá inscenace našeho repertoáru?

V poslední době jsem byl na představení *Tramvaj do stanice Touha*. Děj hry se neustále vyvíjí natolik, že člověk s napětím sleduje, jak se to bude dále řešit. Když po představení odchází, stále mu to zní v uších a dokáže se trošičku vrátit a přemýšlet o tom, co bylo řečeno... O mezilidských vztazích, kontaktech mezi lidmi i o starostech, které si ne v plné míře uvědomujeme a přitom to jsou věci, které nás obklopují.

Můžeme se vás zeptat, jakou máte rád hudbu a kdo je vašim oblíbeným skladatelem?

V klasické hudbě mě nejvíce baví veškerá období počínaje původním gregoriánským chorálem. Už při studiu na konzervatoři pro mě byla důležitá hudba Ludwiga van Beethovena. Zážitek hlubšího významu mi přináší také spirituály, sám jsem před lety zpíval v chlapeckém a mužském pěveckém sboru *Pueri gaudentes*.

A jaká anekdota vás naposledy rozesmála?

Anekdot je celá řada, někdy je přinesou mimické situace v životě. Třeba někdo zavolá: „Potřebujeme doma naladit ten ‘klavír u zdi’“ – a myslí tím pianino. Někdo jiný chce mluvit spisovně a říká: „Náš klavír nebyl dlouho lazen.“ To odpovídám: „Já jsem ladič a ne lazebník.“

Děkujeme za rozhovory (peh)

Doušky

■ 3. března budou předány ceny České filmové a televizní akademie ČESKÝ LEV. Mezi nominovanými jsou: **Ivana Chýlková** a **Ondřej Sokol** ve filmu *Perfect Days – I ženy mají své dny*, **Josef Ahrhám** ve filmu *Odcházení*, **Ondřej Vetchý** ve filmu *Vendeta*, **Vladimír Javorský** ve filmu *Poupata* a **Simona Babčáková** ve filmu *Rodina je základ státu*.

■ V Nakladatelství AMU vyšel sborník *Janu Císařovi ad honorem*. Nakladatelství Kant vydává knihu *Image and Narrative* – anglickou verzi knihy Miroslava Vojtěchovského a Jaroslava Vostrého *Obraz a příběh*.

■ Občanské sdružení **Hrzán sobě!**, jehož cílem je instalace bronzové plastiky **Jiřího Hrzána** na území města Tábora, pořádá veřejnou sbírku, která bude oficiálně zahájena na benefičním galavečeru **POCTA JIŘÍMU HRZÁNOVI 30. března** v tábořské Střelnici. Více na facebooku a www.hrzansobe.cz

■ **Vladimír Pavel**, jevištní mistr Činoherního klubu, odchází k 29. 2. do důchodu. Jevištním mistrem byl jmenován **Tomáš Otta**.

■ 15. února by 80. narozeniny oslavil **Leoš Suchařípa**.

■ 7. února zemřel **Jindřich Tuláček**, inspicent a příležitostný herec Činoherního klubu. K jeho rolím patřil Svistunov v Gogolově *Revizorovi*, Sluha v Čechovově *Višňovém sadu*, Soused v *Kosmickém jaru* Ladislava Smočka, Ranhojič a Sluha ve *Voltairově Candidovi*.

Ladislav Smoček: *Kosmické jaro* (ČK 1970; František Husák, Milošlav Štibich, Jindřich Tuláček, František Hanus, Marie Minská, Leoš Suchařípa, Nina Divišková, Jiří Hálek)

Po premiéře *Žebrácké opery* v ČK 1990.

■ **Miloš Forman** oslavil 18. února 80. narozeniny. Gratulujeme.

„Je to již více než čtyřicet let, ale nikdy nezapomenu, jak se mi rozšířily oči údivem a obdivem, když jsem v malé promítačce uviděl poprvé *Popel a démant*. Seděli jsme namačkáni jako slanečci v projekci, kam nás po půlnoci tajně vpusťl náš kamarád, povoláním vládní promítač. Na zemi se válely prázdné flašky od

vodky, neboť před námi tam tento film byl promítán stranickým a vládním funkcionářům. Film skončil, bylo ticho jako v kostele a my jsme začali sbírat lahve a ždímat z nich zbylé kapky. Někdo prohodil: „Oni tutově chlastali ze zuřivosti, ale my to dopijeme na zdraví toho, kdo ten film natočil.“

Andrějí, ten film na nás působil jako droga. Droga, pod jejímž vlivem se začala klubat na veřejnost naše mladická drzost. Drzost vyprávět filmem pravdu. Hlavně tu, kterou tehdejší mocipáni nechtěli slyšet. A tři sudičky, které stály u zrodu té takzvané české nové vlny, byly: italský neorealismus, američtí nezávislí a Andrzej Wajda.

A za to Ti, Andrějí, ze srdce děkujeme.“

Miloš Forman (2001)

Činoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2012 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Neděle 15. dubna 2012

Divadlo Dagmar
/ Karlovy Vary

MARŠO VORIJLA

Odpuštění se jen tak nerozdává.

Režijní a scénografický podklad: **Hana Franková** / Režie a choreografie: **Jan Hnilička** / Hudební spolupráce: **Karel Šimandl** / Světlo, zvuk: **Tomáš Müller** / Hrají: **Jana Franková, Hana Franková**.

Textový základ příběhů čečenských žen vychází z těchto předloh: Petra Procházková *Aluminiová královna*, Milana Terloeva *Tanec na troskách – válečný deník čečenské dívky*, Petra Procházková, Jaromír Štětina *Utřete tělesné štávy*, Lev Nikolajevič Tolstoj *Hadži Murat*, Olga Tokarczuková *Poslední příběhy*, Anna Politkovská *Ruský deník*.

Neděle 15. dubna 2012

Studio Divadla Dagmar

POZDRAVUJ VŠECHNY DOMA

Scénická kompozice na téma komunistických koncentračních táborů.

Scénář, režie a výprava: **Hana Franková** a **Jan Hnilička** / Hudební spolupráce: **Karel Šimandl** / Hrají: **Vladimír Benderski, Pavel Brenkus, Roman Černík, Vojtěch Hanzálek, Tomáš Havlínek, František Hnilička, David Hynčík, Milan Křivan, Jindřich Morávek, Tomáš Müller, Karel Polanský, Petr Richter, Daniel Sommer, Michal Ston, Jiří Švec.**

Neděle 22. dubna 2012

OSTRÝ VEČER V KLUBU

Večer v Činoherním klubu navazuje na amatérskou linii v rámci přehlídky ČK uvádí. Na začátku byla touha vyjádřit svůj vztah k prostoru Činoherního klubu a divadlu vůbec. Večer je příležitostí pro setkání neprofesionálních divadelníků.

Připravují a provádějí: **J. Moudrý, P. Kozohorský, K. Lišková.**

Součástí je i **DS NU JO** / Plzeň / **Josef Hiršal, Bohumila Grögerová** a **Hana Habrychová-Koutová** / **JÉZUSKONTE MARJAPANO.**

Neděle 29. dubna 2012

DS Na Tahu při MKS Červený Kostelec

Vlastimil Klepáček

DÍTĚ, PES A STARÝ HEREC NA JEVIŠTĚ NEPATŘÍ ANEB CYRÁNO

Herci, kteří si chtějí hrát a pak se o to této taškařici snaží.

Režie: **LaBrKle** (Labík, Brož, Klepáček) / Kostýmy: **Marcela Labíková** / Text sleduje: **Nada Eflerová** / Světla a zvuk: **Technika Divadla J. K. Tyla** / Hrají: **Jan Brož, Pavel Labík, Vlastimil Klepáček, Olga Maršíková, Markéta Tomková, Petr Misík.**

douška o divadle

Divadelní kritika jest dnes zvláště akutní bolest české žurnalistiky. Dva tři významní kritikové starší, kteří mají vědomosti i zkušenosti a vkus i smysl umělecký, jejichž soud stál vždy za poslechnutí, zmikli nebo jsou umlčeni a v denním tisku řadí většinou lidé polovičatého nebo pochybného vzdělání, nevyspělí a nezodpovědní umělecky, předpojatí a předsudeční, bez rozhledu světového, malého obzoru myšlenkového, žoldnější strany, kliky nebo dobové reakční nálady, takoví Mil. Novotný, Zdeňky Háskové, Ant. Veselí. Jinde – například ve Francii – , aby ses stal kritikem v denním listě, musíš mít za sebou významnou práci literární, knihy vlastní tvorby, ať kritické, ať básnické; u nás se rekrutují na tato velezodpovědná místa lidé často zcela mladí a nezralí, ještě studenti, nebo bezvýznamní literáti třetího a čtvrtého řádu nebo žurnalisté neschopní k jiné práci novinářské. Výsledky jsou pak podle toho.

F. X. Šalda (1923)

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Na rok 2012 poskytuje
Hlavní město Praha
Činohernímu klubu
grant ve výši 16.110.000,- Kč

Partneři Činoherního klubu

www.radiohortus.cz

Facebook

Program

Redakce Činoherního čtení: **Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.**

Foto: **Pavel Kolský, Bontonfilm, Miloň Novotný, Miroslav Pokorný, Pavel Štoll, archiv Divadla Dagmar, archiv DS Na Tahu.**

Jazyková korektura: **Andrea Fiřtková.**

Grafická úprava: **Kateřina Skalníková.**

www.cinoherniklub.cz

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Vladimír HOLUB

The Survival

od 08.02.2012 do 24.03.2012 / Úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

**Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)**

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272

